

vyzvatí vůbec, tím méně měla dodatečná lhůta býti udělena již v den splatnosti premie. Mohla naopak přirozeně býti udělena teprve dnem, kterým pojišťovna pojistníka podle § 7 odst. 4 všeobecných pojišťovacích podmínek vybídla k zaplacení splatné následné premie. Dovolání nebylo proto vyhověno, při čemž se podotýká, že rozhodnutí ze dne 6. září 1928 Rv I 93/28 (sb. n. s. 8276), na které dovolání odkazuje, má jiný skutkový a právní základ a zejména neřeší otázku, zda dodatečnou lhůtu má pojišťovna udělití hned v den dospělosti premie.

Čís. 11524.

Postupem prvního soudu, jenž při změně soudce (senátu) neopakoval důkazy provedené před tím přímo před soudem, nýbrž se spokojil s přečtením protokolů, jakož i opomenutím odvolacího soudu zjednatí nápravu byla porušena zásada bezprostřednosti (§ 412 c. ř. s.), kterážto vada (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) nemohla býti zahlazena ani opomenutím výtky podle § 196 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1932, Rv I 2278/31.)

Žalobu o zrušení a o neplatnost smlouvy o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolání napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů § 503 čís. 2, 3 a 4 c. ř. s. Pod dovolacím důvodem podle § 503 čís. 4 c. ř. s. vytýká dovolání především, že nebylo šetřeno zásady bezprostřednosti a ústnosti ani v řízení první stolice, první rozsudek vynesl nový soudce, správně senát, který nebyl přítomen celému řízení, ani v řízení odvolacím, an odvolací soud přes tutéž výtku odvolání neopakoval důkazy, aspoň nejhlavnějšími svědky. Výtka je opodstatněna. Je pravda, že senát, vynesší první rozsudek, neopakoval důkaz ani svědky ani stranami procesním soudem již před tím vyslechnutými jeho předchůdci v projednávání tohoto sporu, nýbrž spokojil se s přečtením protokolů, a to za souhlasu obou stran, jak je v protokolu výslovně zjištěno, a doplniv řízení jen výsledkem dosud nevyslechnuté spolužalobkyně Františky Š-ové. Postupem tím, jakož i opomenutím odvolacího soudu zjednatí nápravu, byla však porušena zásada bezprostřednosti vyslovené v § 412 c. ř. s., kterážto vada nemohla býti zahlazena ani opomenutím výtky podle § 196 c. ř. s., neboť jde o předpis, jehož šetření nemůže se strana účinně vzdáti (§ 412 druhý odstavec a § 196 druhý odst. c. ř. s.). Nejde sice o důvod nesprávného právního posouzení věci, avšak byla tím způsobena vadnost řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s. Vada tato byla s to, by zamezila úplně vysvětlení a důkladné posouzení rozepře, any nižší soudy řešily otázku pro spor rozhodnou, jaká byla vůle

stran při smlouvě ze dne 30. června 1928 a zda směřovala k ujednání smlouvy vážné či jen na oko, téměř výhradně volným uvažováním výpovědí stran jako takových a výpovědí svědků. Musilo proto býti vyhověno dovolání již z tohoto důvodu, aniž bylo třeba obírat se s ostatními dovolacími důvody uplatňovanými s hlediska § 503 čis. 3 a 4 c. ř. s. a rozhodnouti, jak výše uvedeno.

Čís. 11525.

Jednatel společnosti s r. o. jest sprostěn závazku podle § 2 (3) zákona o společnostech s r. o. tím, že společnost závazek dodatečně schválila. Takové dodatečné schválení platí i pro závazky směnečné. V takovém případě nemá majitel směnky proti jednateři podpůrný nárok podle § 103 směn. zák.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1932, Rv I 269/32.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu proti Karlu S-ovi, jednateři společnosti s r. o. U., jenž přijal směnku v době, kdy společnost U. ještě nebyla zapsána v obchodním rejstříku, namítl žalovaný, že je neprávem žalován jako akceptant sporné směnky a jako falsus prokurátor ve smyslu čl. 55 obch. zák., ježto firma U., která jest vlastní akceptantkou sporné směnky, byla sice zapsána do obchodního rejstříku až po podpisu sporné směnky, avšak o tom, zda firma U. je do obchodního rejstříku zapsána, měla se žalující strana, kdyby byla jednala s péčí řádného obchodníka, přesvědčiti hned v době podpisu směnky, že pustila-li se přes to do jednání se žalovaným, nevzchází podle ustanovení druhého odstavce čl. 55 obchodního zákona z jednání toho pro žalovaného žádný závazek, že firma U. směnku dodatečně schválila a žalující strana ve vyrovnacím řízení také pohledávku ze sporné směnky proti firmě U. uplatňovala a firma U. pohledávku tu také uznala. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že žalovaný jako jednatel společnosti U. byl zprostěn závazku podle § 2 odst. (2) zákona o společnostech s ručením obmezeným čis. 58/06 tím, že společnost dodatečně schválila závazek ze zažalované směnky, jak soudy nižších stolic mají za zjištěno. Takové dodatečné schválení platí i pro závazky směnečné. Řádným dodatečným zmocněním nastávají pravidelně účinky řádného zastoupení, a to ex tunc, jakoby tu od počátku bylo řádné zmocnění tak, že zavázán jest jen zmocnitel (neboť již není domnělý), nikoliv nepravý zástupce (neboť již není nepravý). Majitel směnky nemá na výběr, kterou z osob chce míti dlužníkem, zda zastoupeného podle všeobecných předpisů, či zástupce podle všeobecných předpisů, či zástupce podle § 103 sm. zák., neboť vyplývá již z povahy